

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

7. ČERVENCE 2022

číslo 7

UŽÍVÁM SI A BAVÍM SE

Rozhovor s pedagožkou a lektorkou Jiřinou Lhotskou

Na letošním Divadelním Pikniku Volyně jsme mohli vidět tvou režii *Máma říkala*, že bych neměla? Byl to pro tebe návrat po dlouhé době k práci s dospělými a činohrou?

Dlouho jsem nedělala vysloveně činoherní inscenaci, léta jsem dělala se studenty, mladými lidmi. Máma je spíš návrat k mým dramatackým dětem z Kralup. Bylo to docela komické, přišly kdysi ke mně, když jim bylo sedm osm let, když jim bylo čtrnáct patnáct, tak jsem je ztratila. Zmizela jsem z jejich světa. Když jsem se vrátila do Prahy, zase jsme v užším kontaktu. Ale dnes už to nejsou děti, jsou to dospělí lidi, se kterými se musí pracovat trochu jinak. Ale spousta toho, co jsme zažili v dramatu, čím jsme prošli, v nich pořád je.

To tě musí potěšit, když spousta toho, cos jim dávala před desítkami let, v nich je a dá se na tom stavět.

To je smysl mojí práce. A ukazuje se, že má smysl dělat něco, z čeho jim moje stopa zůstane, ať už se v dospělosti věnují divadlu, nebo ne. To je pro mě velká radost.

Došlo to tak daleko, že se o tebe skupiny z různých základních uměleckých škol „perou“. Jak vnímáš, že bývalí žáci ZUŠ se přetahují, kdo s tebou bude v dospělosti pracovat?

Z Kralup jsem šla do Strakonice a měla v dramatu třeba Honzu Mrázka, Vítka Malotu a Martina Kuncle. Je to krásné a velká radost. Něco, co jsem dělala, má smysl, a to mě těší. Nakonec se někde u piva dohodli, že se dá dohromady dívčí sekce kralupská a mužská sekce strakonická. Přišli za mnou, abych s nimi něco udělala. Výhodou je Praha, kde většina působí, a Kralupy jsou od Prahy kousek.

Pořád aktivně působíš jako lektorka?

Ano, na přehlídkách studentského divadla, mladého divadla i dětského, na Wolkerově Prostějově.

A pozoruješ v této oblasti divadla nějaký vývoj?

Jsou pořád stejní, pořád mají potřebu, která je mi velmi blízká – vymezit se proti dospělému životu, mainstreamu, provokovat. To se v inscenacích objevuje. Změna je v tom, že výsledky jsou divadelně sofistikovanější. Když jsem s dětským divadlem začínala, bylo to spíš takové hraní si. Režisér bylo sprosté slovo. Dnes má i dětské divadlo opravdu divadelní parametry. V tom je posun.

Nemůže to být na škodu? Přijde mi, že hrozí, že to může být víc o učitelích a jeho ambicích než o dětské bezprostřednosti.

Záleží na učitelích. Ano, pokud má učitel velké ambice, mladí lidé a děti se v tom ztratí. Pokud chce, aby se přes tvar prezentovali jeho žáci a studenti, tak to funguje. Musí s nimi jít, čerpat z nich. Vlastně jim jenom pomoci.

Dokážeš nějak porovnat přehlídky mladého divadla a třeba atmosféru Divadelního Pikniku?

Na činoherní přehlídce jsem se ocitl po dlouhé době a na krátkou dobu, tak si úplně srovnávat netroufám. Ale obě určitě spojuje chuť lidí mluvit o divadle, diskutovat, v tomhle to má podobného ducha. Na Mladé scéně mě fascinuje, kolik mladých lidí má potřebu si sednout a debatovat o představení. Potřeba mladých lidí nejenom hrát, ale popřemýšlet a podebatovat je velmi silná. To mě na tom zajímá a těší. Bylo by skvělé, aby dnešní mladí si tu potřebu debatovat zachovali až do doby, kdy budou dělat dospělé divadlo. Diskuse a přemýšlení je cesta, jak najít sám sebe v divadle. Najít své místo, zjistit, o čem to pro mě je.

Nedávno jsi dostala Cenu Ministerstva kultury za celoživotní uměleckou a pedagogickou činnost v oblasti divadla a uměleckého přednesu. Co tě napadlo jako první, když jsi se to dozvěděla?

Okamžitě mě napadlo, že bude trapný, jak tam nebudu umět vylézt. Když jdu na jeviště v nějaké roli, tak nemám problém, ale jít sama za sebe je strašné. Já to neumím.

Dokončení na straně 8...

POCITY EDITH PIAF JSEM SI SAMA PROŽILA

Rozhovor s režisérkou a překladatelkou Andreou Helmichovou

Můžete nám představit váš soubor?

Divadlo Bláznů lovcích ideje cedníkem BLIC (čti blik) vzniklo v roce 2000. Založili jsme ho na mateřské a postupně se přidávali naši manželé a další lidé.

Překvapilo mě, že v inscenaci jsem viděl tři lidi a teď při uklízení scény je vás najednou zhruba patnáct, jak to?

Přijelo nás asi dvanáct, ale je to tím, že jsme brali i děti a tak, takže takový rodinný výlet.

Edith je adaptovaná knižní předloha, nebo jste si ji vzali už jako hotovou hru?

Byl to už hotový scénář, je to poměrně úspěšná hra slovenského autora Ľubomíra Feldeka. Hra se v originále jmenuje Smrt v růžovém a my jsme si ji přeložili ze slovenštiny. Zároveň jsme změnili název na Edith, protože jsme se domnívali, že to divákům bude povědomější a že takový název jim víc napoví, o kom hra je.

Po kolikáté jste dnes reprízovali?

Premiérovali jsme v roce 2018, ale hrajeme ji teprve asi po šesté, protože Edith zjistila hned po premiéře, že je těhotná. Pak se zase nemohlo hrát kvůli covidu, zkrátka hrajeme Edith čtyři roky, ale s dlouhými přestávkami.

V roce 2018 jste byli se stejnou inscenací na přehlídce v Němčicích, pracovali jste na ní nějak od té doby?

Naši diváci, kteří nás před delší dobou viděli v Němčicích nebo Kojetíně říkají, že tam větší posun je, protože člověk se s věkem mění. Herecké výkony prostě dozrávají. Ale že bychom něco měnili z režijního hlediska, to ne.

Myslel jsem spíš, jestli jste třeba nějak pracovali se zpětnou vazbou tamního lektorského sboru.

Ono se jim představení dost líbilo. Neřekli nic výjimečného, co bychom si řekli, že musíme spravit.

Hudba byla ve většině napsána pro Edith Piaf, jak je to s texty, kdo je vytvářel?

Různě jsme nakombinovali existující české překlady, podle toho, které se nám nejvíc hodily vždy do konkrétní situace.

Pro Kiki je ovšem od autorské dvojice Suchý – Šlitr, jaký je za tím hudebně dramaturgický záměr?

Za prvé jsme technicky potřebovali udělat hudební předěl a za druhé jsme chtěli říct divákovi, že teď se přesouváme do kabaretu. Takový

symbol šantánu. A navíc hra výslovně zmiňuje Lulu a Kiki nám přišla dostatečně podobná.

Jak jste na tu hru přišli? Viděli jste ji někde hrát, nebo se vám líbil film?

Četla jsem o Edith román, který vyšel v osmdesátých letech a napsala ho její sestra. Román mě tehdy strašlivě zasáhl a měla jsem ho v srdci hrozně dlouho. I ten scénář se dost hraje, i když většinou jako monodrama a v jiných překladech.

Inscenaci jste režírovala. Jste kmenová režisérka v tom smyslu, že režírujete i všechny ostatní inscenace vašeho souboru?

Ano. U Edith bylo navíc specifické, že jsem během zkoušení těžce onemocněla a celou jsme ji pak zkoušeli u mě v obýváku, kde já jsem ležela a dávala jsem pokyny.

To je dosud neznámý způsob, takzvaná ambulantní režie...

Ano, tak nějak. Pocity Edith ve stáří jsem si v tu chvíli prožívala osobně a představitelka Edith je moje sestra a jsme na sebe hodně napojené. Myslím, že to dokázala krásně empaticky do inscenace převzít.

Jan Duchek

VRABČÁK BEZ ŽIVOTA NA BAREVNÉM PLAKÁTU

Těžko říci, co pravdy je na tom, že v poslední vteřině vám před očima proběhne celý život. Pokud jste Edith Piaf, může trvat ona poslední vteřina dvě hodiny, i když je vám v té době teprve 47 let...

Ohlédnutí za jedním slavným životem je také tématem inscenace Edith, kterou na Divadelním Pikniku představilo Divadlo BLIC (Blázni lovící ideje cedníkem) z Ostrožské Nové vsi.

Změnou názvu z původního titulu slovenského dramatika Ľubomíra Feldeka „Smrt v růžovém“ se překladatelce a režisérce Andrea Helmichová podařilo dosáhnout zjednodušení, které celkově hře může prospět. Domnívám se však, že žánrové označení „muzikál“ je poněkud problematické. Přeci, když se hraje o životě významné zpěvačky, která z pochopitelných důvodů na jevišti zpívá, nemusí se nutně jednat o muzikál. Zpívaná čísla působí jako mezihry do Edithina vyprávění, někdy uzavírají jednotlivé scény a tvoří tak interpunkci mezi pomyslnými kapitolami. Zde lze ovšem spatřit jeden ze základních problémů inscenace. Písňe se snaží o totální nápodobu šansonového přednesu Edith Piaf, herečka zpívá silným a hrubým hlasem, i v českém jazyce se snaží používat též slavné zpěvačky, dokonce také napodobuje její postoj, tělesné napětí s typickým „nepřítomným“ pohledem za obzor. Bohužel zůstává u vnějškového zobrazování, a i když je sebejistý a intonačně přesný, k hlubšímu zasažení publika nedojde. „Nestačí zpívat, musíš zpěvem vyprávět příběh“, říkal prý skutečně Edith „Papá“ Louis Leplée. K předávání hlubokého příběhu však nedochází právě proto, že skutečná emoce nevychází z nitra herečky, ale je pouze vnějšková. Obávám se, že to je také problém celkového hereckého ztvárnění postavy Edith Evou Koukolskou. Jsme svědky velmi detailního přístupu k tvarování postavy, k víceméně úspěšnému pokusu o přetělesnění, kdy herečka přebírá od předobrazu postavy držení těla, třas, projevy celkové fyzické sešlosti včetně holé hlavy v důsledku chemoterapie, vše je pouze povrchové, a tak to může jen stěží vzbudit jakékoli emoce v divácích. Možná je to důsledek herečiny nervozity a vnějškové jednání je zde jakýmsi záchranným kruhem, těžko říci.

Výběr prostředků psychologicky realistického herectví vede k „pravděpodobnostnímu“ traktování tempa hereckého jednání, které je často rozvláčné, což rytmus celé inscenace značně problematizuje a divákovi velmi znesnadňuje vnímání. Problém také nastává, když po pozvolném tempu herecké akce přijde pomalá písň. Pak se jevištní čas ještě více zabrzdí.

Jednoduše řečeno, když se pomalu a s trpícím výrazem mluví o bolesti, zcela mizí Edithino téma „boje o své místo v životě“, jak se píše v programu k inscenaci, z čehož zcela plyne také minutí se se základním tématem celé hry a celé existence Edit Piaf – a to je dravost, láska k životu, láska z hudby a láska jako taková. Režie v mnoha situacích spíše tíhne k ilustraci vyřčených či zpívaných slov nadbytečnými gesty a kvůli úpornému lpění na psychologické popisnosti tak celkový tvar upadá do monotónnosti a stereotypu. Právě proto, že energie především ženských představitelk je v některých místech, zejména ve scénách se Simone, obdivuhodná, může diváka mrzet, že se jí z jeviště nedočká více.

Miroslav Ondra

Já Edith Piaf miluju a na konci to bylo skoro až dojemné, takže za mě dobrý.

Milan z Týna n. V.

Na jevišti nepotřebuju vidět pokus o dokumentární rekonstrukci obrazu Edith Piaf. Raději bych kvalitní divadlo, a toho se mi bohužel tentokrát nedostalo.

Ondra z Brna

Oceňuji, když se živě zpívá na scéně, to bylo krásné, nádherné, úžasné. Taky se mi líbil příběh Edith, který je takový, jaký je. Myslím, že soubor k tomu přistoupil po svém.

Milan z Dačic

Dlouho jsem neviděl tak smutnou a depresivní hru. Mám tu nehlubší depresi za poslední tři měsíce.

Vášek z Prahy

Moc se mi líbily ty schizofrenní stavy, různé vidiny a tak. Bylo to jasné a netlačilo se v tom na pilu. U zpěvů bych měla větší množství výhrad.

Marta z Jíví

Lenka a Vít Chaloupkovi: Opravdové kouzlo

CHTĚLI JSME ZACHYTIT ANDERSENŮV OSOBNOSTNÍ ROZKOL

Rozhovor se spoluautorem a hercem Vítem Chaloupkou

Čím tebe a Lenku fascinuje Hans Christian Andersen?

Hans Christian Andersen nás začal zajímat ve chvíli, kdy jsme se dozvěděli, že jeho postava je prostřednictvím českých překladů jeho her chápána jinak, než jaký skutečně byl. To, jak byl přeložen, je velice zromantizovaná verze. Ve skutečnosti to byl jiný člověk, a to nás inspirovalo k tomu, abychom na jeho motivy napsali hru, kde zachytíme jeho osobnostní rozkol. **Ten rozkol je ve střetu státního úředníka na jedné straně a člověka, který rád vystříhuje a hraje na flétnu, na straně druhé?**

Ano, přesně tak.

V inscenaci se pohybují postavy, které patřily do Andersenova života.

Třeba postava Sophie je inspirována dívkou, do které byl Andersen zamilovaný. Hans je jeho alter ego, protože byl Andersen znám jako zvláštní člověk prudší povahy a nátury a navenek vystupoval, jako

kdyby chtěl vytvořit dojem laciného pozlátka. Inspirovali jsme se jak postavami z jeho skutečného života, tak z jeho děl. Zajímavé je, že psal takovým zvláštním stylem a moc neovládal gramatiku, a i přes tento pro spisovatele fatální nedostatek vytvořil zajímavou poetiku a tak živoucí postavy, které k nám dodnes promlouvají.

Ve vašem divadle je tvůrčí metodou spojení hudby, jevištní akce a stínohry? I u Opravdového kouzla jste hned věděli, že takhle to musí být?

Novou inscenaci vytváříme tak, že se o ní dlouho bavíme a vytvoříme si celkovou koncepci. řekneme si, o čem chceme hrát. Až pak řešíme prostředky, kterými toho docílíme. protože se nám to v několika hrách osvědčilo, tak víme při procesu vzniku, jaká bude použita hudba, jaká bude scénografie, jaké další prostředky využijeme, aby se nám podařilo vystihnout celkovou atmosféru, která je v našich myslích.

Co teď? Co má SUD v plánu?

My si, popravdě, dáme s Lenkou menší tvůrčí volno, protože se nám tento týden narodil potomek. Navíc máme v aktivním repertoáru sedm her a všechny pravidelně hrajeme. Vypadá to, že letos se nám podaří odehrát více jak dvacet představení. Baví nás teď hrát a užíváme si inscenace, které máme napsané a nazkoušené. Novou hru plánujeme napsat po Novém roce. Zatím máme takovou představu, že to bude westernová pohádka.

Martin Rumler

KOUZELNÁ FLÉTNA

Zasněžená Kodaň, romantický nesmělý hrdina Christian, krásná Sophie, podvodný mág - a kouzlo. Kouzlo lásky, kouzlo imaginace aneb OPRAVDOVÉ KOUZLO, které ve Volyni vyčaroval Suchdolský divadelní spolek SUD ze Suchdola nad Lužnicí. Působ časů dávno minulých, výrazná scénografie, postupy na pomezí loutkového divadla a živá hudební složka - to jsou ingredience osobitého stylu, který si suchdolští už několik let pěstují. Nakombinovat jmenované ale není jednoduché a aby to patřičně zarezonovalo, je žádoucí nejen dobrý nápad, ale při provedení přesnost hodinového strojeku, jenž šlape se samozřejmostí a lehkostí.

OPRAVDOVÉ KOUZLO má nápad i vtip, ale spíš než precizně působí inscenace mile naivně.

Divák bezbrannému Christianovi zkrátka fandí a jde tvůrcům svou fantazií naproti. Bohužel těžkou zkouškou pro divákovu vstřícnost byl tentokrát temporytmus - v prostřední části poněkud monotónní. Přeci jen zvolené prostředky nejsou natolik inovativní nebo sofistikované, aby se po chvíli neokoukaly, příběh není natolik překvapivý aby to stačilo, a ani herecké provedení není natolik bravurní aby to udrželo. Pomocť mohla světla, ale jejich dynamičnost by musela spočívat v tom, že budou zásadněji proměňovat světelnou atmosféru. Tvůrci zvolili výrazné spodní kabaretní svícení, které je nevšední, a jednoznačně zde nastavuje antirealistický styl a vytváří silnou atmosféru. To je chvályhodné. Leč bylo to místy i „podsvícené“ (čili trochu potmě) a nevýhodně neměnné. Tím mám na mysli, že přestože se v inscenaci střídají různé světy - divadlo, kancelář, snový svět apod. - případně lze rozdělit prostředí příběhu alespoň na reálné a nereálné - byly svícené všechny ve stejné nebo velmi obdobné jakosti co se atmosféry týče. Ve světelné náladě jednotlivých prostředí nebyl zásadní rozdíl – pokud si ho divák nedomyslel.

Jenže kouzla se nedomýšlí - kouzlo prostě buď je nebo není.

Dostalo se tedy – vzhledem k výše uvedenému – divákovi tentokrát opravdového kouzla? I přes různé nedostatky jednoznačně ano, protože jakoukoliv nedotaženost našťěstí částečně zamaskovala vynikající hudební složka – ještě navíc prvotřídně živě provedená. Hudba je mocná čarodějka a díky ní se leckterý lapsus, rozklíženost nebo chybička staly úsměvnou součástí nastaveného stylu.

A tak se divák rád nechal přesvědčit, že flétna krásně hraje i když se do ní fouká špatným koncem.

Co doporučit souboru na závěr? Aby v započaté cestě pokračoval a snažil se v práci s oblíbenými výrazovými prostředky dál zvyšovat svůj um a schopnosti. Protože kouzlo divadla má svoje meze a rozmary a ono je přeci jen bezpečnější ovládat za všech okolností dokonale to, s čím se člověk na jevišti rozhodne pracovat.

Kateřina Baranowska

Působilo na mě únavně světlo.
Přišly mi zajímavé vtipy, ale celkově
mě to moc neoslovilo.

Adéla, Praha

Já nevím teď nic.
Pavel, Suchdol

Ta tma byla nebezpečná, s tím
si není radno předposlední den
přehlídky zahrávat. Ale jinak byl
příběh moc fajn, vtipný i dojemný.

Karel, Vřovice

Sud opět předvedl, že hudbě, jevišti
i stínohře rozumějí a umí je využít.
Bylo to něco mezi pohádkou, love
story a komedií Jsem nesmělý,
ale léčím se. Bavilo mě to, i když
minulý Sherlock byl pro mě daleko
víc strhující.

Martin, Jihlava

JE TŘEBA SE POŘÁDNĚ PONOŘIT

Rozhovor s režisérem Janem Říhou

Nikdy jsem Jedno jaro v Paříži neviděl, nakolik jste ctili předlohu a do jaké míry jde o autorský vklad?

Samozřejmě jsou tam škrty, inscenace je původně o třetinu delší, je v ní původně ještě další rámec divadla na divadle, který jsme si dovolili vypustit. Jinak je vše zachováno v úctě k autorům v původní podobě, tam každé slovo sedí, jak má.

Ansámbl inscenaci uhraje v sedmi lidech...

Má jich být osm, ale škrtnli jsme jednoho zřízence ze dvou. Byli jsme k redukci donuceni personální krizí a zároveň se role zřízence tolik nedrobí. Zůstalo sedm v podstatě rovnocenných rolí.

Soubor, jak jsem ho dnes viděl, na personální krizi vůbec nevypadá, jakou mají herci předchozí zkušenost?

Stodola je soubor ze Sívce a dramaticky inscenuje široké rozpětí žánrů, přičemž na amatérské poměry se hodně věnuje muzikálu. Taneční i pěveckou zkušenost a dovednost má. Domluvil jsem se s nimi, že bych externě dělal režii.

Čili jste hostem?

Teď už ne. Jsem infiltravší se režisér. Člověk se musí umět vetřít.

V inscenaci se opravdu hodně tan-

cuje a zpívá, je náročná na pohyb v prostoru. Jak dlouho trvalo ji vytvořit?

Začali jsme v září 2019, plán byl premiéra v květnu 2020, ale přišel covid.

Byla ambice, stihnout celý muzikál za půl roku, vůbec realistická?

Ano, bylo by se to stihlo.

V tom případě mi prosím řekněte, jak u vás vypadají zkoušky?

Soubor Stodola je velice pracovitý. Hlavní zkoušky jednou týdně tři hodiny a menší zkoušky několikrát v týdnu. Samozřejmě s blížící se premiérou narůstala i intenzita zkoušek. Vytvářeli jsme i různé nahrávky, které si herci mohli poslouchat v autě. Proces zkoušení nemá smysl natahovat, je třeba se pořádně ponořit a vynořit se až s výsledkem.

Narazili jste na nějakou nepřekonatelnou překážku, kde to opravdu nešlo?

Upravili jsme hudební čísla z personálních důvodů. Některé troj- a vícehlasy jsme zjednodušili třeba na dvojhlas. Než čtyři hlasy špatně zazpívané, tak raději dva vymazlené. Taneční čísla jsme v originále neměli a je zásluha Marka Šudomy, že je do inscenace vytvořil.

Měli jste k dispozici celou partituru? Je to vlastně původně orchestrální nebo jen klavír a akordeon?

Měli jsme jen klavírní výtah. Pan Frank Fischer je velice přísný a přímo v tom klavírním výtahu vyžaduje, aby se hudba hrála naživo. Ale na to už opravdu nemáme. Ne, že bychom od toho ustoupili v rámci zkoušení, ale řekli jsme si hned na začátku, že tahle laťka už je příliš vysoko. Ta hudba je mnohem těžší, než vypadá, takže běžný amatér už ji nezahraje a sehnat profesionála plus klavír je velká komplikace. Ještě jsme ten nápad tedy nezavrhli úplně, ale zatím pouštíme hudbu ze záznamu.

Jaký osobní vztah k té inscenaci máte?

Viděl jsem ji ve svých šestnácti v období, kdy jsem miloval Francii a měl pokojík polepený Eiffelovkami. Taký to bylo v době, kdy jsem se čerstvě zamiloval do divadla, takže pro mě ta inscenace byla naprostá srdcovka. Tricet let jsem ji nosil v srdci jako vzpomínku, a když jsem objevil tenhle soubor, tak jsem šel do toho. Doufám, že soubor je tak spokojen, jako já. Já jsem za ně strašně vděčný, že jsou tak šikovní a pracovití.

Jan Duchek

KDYŽ BULVÁRNÍ TITULKY NEKŘIČÍ A Z VRAŽDY JE SPÍŠ POHLAZENÍ

Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta je hra, kterou pro Divadlo na Vinohradech napsali na sklonu 80. let 20. století dramatik Oldřich Daněk a skladatel Jan F. Fischer. Dodnes je podezřívám, že jejich cílem bylo přinést až travestii a nebrali se tak moc vážně. Bohužel už se to ani od jednoho z nich nedozvíme. V posledních letech můžeme tuto hru vidat především na scénách studentských (Studio Marta 2010, Divadlo na Rejdišti 2017).

Podle expozice inscenace Divadla Stodola bychom měli sledovat jarmareční pouliční divadlo, kdy nás komedianti odchytí na náměstí a jejich zájemem je vybrat na konci co nejvíc peněz do klobouku. K tomu je však potřeba přinést strhující příběh, a to strhujícím podáním. Krvavou historií, kdy manželka ministra odpraví šéfredaktora novin, za takový příběh lze považovat. Bulvární příběh, soudní proces, krev, zrada, láska, intriky.

Bohužel místo přehnané, expresivní a div ne hororové rakvičkárny sledujeme krotký salonní příběh, ve kterém neexistuje žádné tajemství, protože v textu Oldřicha Daňka je už na začátku prozrazeno vše: Co, kdo, kdy a hlavně proč. Jedinou neznámou je rozsudek, který je ale nakonec v kontextu příběhu dost jedno.

Vrhnout se na Daňkovu předlohu a předvést ji jak autoři titulků v bulvárním tisku, zdůraznit krev a vášně by celku pomohlo a divákovi pozornost udrželo. Předvést ale na skutečném jarmarku mírně se vlnící operetku by znamenalo jediné – před hracím místem komediantů by moc diváků nezbylo. A prostým pohledem do hlediště po přestávce se to, bohužel stalo i zde ve Volyni. Pokud si dobře pamatuju, označil Oldřich Daněk Jaro v Paříži za bombastický minimuzikál a muzikál pro činoherce. Možná i podle toho vypadá písňová složka předlohy. Jsem přesvědčen, že každý, kdo na představení byl a nyní čte tyto poznámky, by si nevzpomněl na nápěv či slova jediné skladby. Přitom to je jedna z podmínek úspěšného muzikálu či hudební komedie. Skladby Jana F. Fischera plynuly jedna jak druhá a jejich atmosféra je nápadně podobná populární skladbě z roku 1955 Plují lodi do Triany, jejíž je Fischer autorem. Prostě nuda. Navíc texty skladeb sdělují prosté banality, které se rozumí samy sebou (třeba, že služby ví všechno, i když nemají vědět nic nebo, že po napsání článku se tento před 100 lety sázel v tiskárně. Což už se dnes mimochodem neděje). Přitom v muzikálu by, soudím, písně měly sdělit postoj postavy, posunout děj, vyjádřit atmosféru. Soubor Divadla Stodola vykazuje slušnou dávku talentu a dovedností, proto je pro mě záhadou, proč sáhl zrovna po této hře a proč se pak rozhodl pro plyšovou salonní interpretaci jedné krvavé pařížské historie.

Martin Rumler

Ta radost, to nadšení, usmívala
jsem se po celou dobu.
Klára ze Sázavy
Úžasný čistý muzikál.

Jan z Klášterce n. O.

Já bych jim přála, abychom jim
víc zatleskali. Ale zejména v první
půlce písničky zpomalovaly děj.

Míša ze Slaného

Rozčiluje mě, že je tam písnička o
každé blbosti. Kdyby tam šla jedna
z postav na záchod, bude tam píseň
o ho...

Eva z Prahy

Asi mám po týdnu na festivalu
Stockholmský syndrom, ale nějak
mě dojímala upřímnost, se kterou
se soubor zhostil daného žánru.

Ondra z Brna

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

Samozřejmě mi to udělala velikou radost, je to pro mě zadostiučinění. Nakonec jsem tam něco blekotala a říkala, že je to zásluha inspirativních kolegů a hlavně dětí a mladých lidí, se kterými jsem až sem došla. Bez nich bych to nezvládla

Co vlastně děláš, když nejsi v divadle nebo na přehlídce?

Užívám si, bavím se. Umím si skvěle zalenošit.

Martin Rumler

OBČASNÍK POTULNÉHO ÚVAHÁŘE

“Už to možná ale ani není, a možná paradoxně právě proto.”

“Čím víc tuluš, tím víc teplo.”

“Buchtičky bez sodó, to je trochu suché.”

“Chceš hořčici, nebo kečup? To je jedno, hlavně trošku.”

“Ona je vyspala 24 hodin denně.”

OPRAVA!

Deadline pro přihlášení do seminářů Jiráskova Hronova je **10. 7. 2022**. Náš zákulisní pokus o prodloužení lhůty pro přihlášky byl bohužel odhalen programovým ředitelem JH. Všem tudíž doporučujeme podat přihlášku do 10. 7. a na datum 20. 7., uveřejněné ve zpravodaji č. 6, zapomenout. Takže šup, šup, už máte čas jen do neděle!

BURKE CUP 2022

Výsledky:

1. místo: BLIC (3:16:22)
2. místo: Masturb Art (3:36:64)
3. místo: Kolegyně (3:42:87)

PROGRAM

Čtvrtek 7. července 2022

10.00, Na Nové
DIVADLO (bez záruky) PRAHA / režie:
Michal Šesták
Karel Čapek: **R.U.R.**

12.00, MS, Diskuse (Jedno jaro v Paříži,
R.U.R.)

14.00, Na Nové
SDO Diviš, Žamberk / režie: Ivana
Šrámková
David Drábek: **Jedlíci čokolády**

17.00, MS, Diskuse (Jedlíci čokolády)

18.30, Na Nové
Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku
Volyně 2022 s vyhlášením výsledků,
předáním ocenění a závěrečným piknikem

Zpravodaj XXX. celostátní přehlídky
amatérského činoherního a hudebního
divadla Divadelní Piknik Volyně 2022.
Redakce: Martin Rumler, Jan Duchek,
David Slížek. Vydává DS Piki Volyně.
Náklad 100 výtisků.